

Op haar rechterzijde tuurt ze uit het raam terwijl haar ogen wennen aan het donker. Langzaam komen er vormen tevoorschijn. De ronde maan heeft ze al een poosje gezien, maar een andere vorm schreeuwt om aandacht.

Een dansende beweging. Kamiel is het niet, daar is het veel te groot voor. Hun andere huisdier misschien, het lieve oude paard Cheeky? Het kan kloppen, Cheeky staat in de stal achter in de tuin waar Mona's kamer op uitkijkt. Ineens valt het kwartje.

Slim als Mona is, weet ze dat ze Cheeky nooit kan zien vanuit haar kamer. Iets blokkeert het zicht. Iets gigantisch. Het is de grote treurwilg in de tuin! De wind doet hem dansen.

Als een dirigent zwaait hij de takken in alle richtingen. Van links naar rechts, van voor naar achter, soms zelfs in cirkeltjes.

Elk takje reageert anders, want het ene takje is langer dan het andere. Het een dikker dan het andere. Een knikje hier en een knikje daar. Een extra blaadje aan het uiteinde. Elk takje is uniek, maar de boom danst als één geheel.

Zonder dat ze het zich beseft, valt Mona langzaam in een diepe slaap.

